

[Henning Rasmussen]

på den samlede offentlige økonomi eller på betalingsbalancen over for udlandet.

Kommuner og amtskommuner har allerede i 1983 måttet spare og skrage så meget, at der er forsvundet nogle tusinde arbejdspladser. I 1984 og 1985 vil bloktilskudsbeskæringen fjerne yderligere 7.000-8.000 arbejdspladser hvert af årene. Det tvinges kommunerne til – og jeg gentager: uden nogen positiv virkning overhovedet på den offentlige økonomi og på vor udenrigshandel. Derfor er det meningsløst at fjerne i alt knap 25.000 arbejdspladser i løbet af 3 år. Hvor skal de arme mennesker gå hen? Vi får jo 310.000 arbejdsløse til næste år, siger regeringen.

Vi bad om at få lovforslaget delt i to. Det fik vi nej til uden nogen begrundelse. Der har ikke under det langvarige udvalgsarbejde været nogen som helst forhandling mellem de seks forligspartier og os om den ændrede byrdefordeling trods forsøg på det fra vores side. Det bekræfter kun, at regeringen bevidst og hårdt sigter på alene at lave forlig med fremskridtspartiet og de radikale bortset fra de 2-3 tilfælde i de seneste år, hvor regeringen måtte have os med.

Vi har stillet to sæt ændringsforslag til den ændrede byrdefordeling. Det ene giver de økonomisk svageste kommuner større sikkerhed end ministerens forslag for, at de bevarer realværdien i den særlige støtte, de har brug for. Det andet betyder en begyndelse på at tage hensyn til de lønforskelle, der skyldes forskellene i stedtillægssatserne. Det er forskelle i udgifter, som den enkelte kommune ingen indflydelse har på, og som er lige så reelle som de andre udgiftsforskelle, der indgår i vort udligningssystem. Det er derfor inkonsekvent, og det føles med rette uretfærdigt i de ramte kommuner, når flertallet i udvalget og ministeren ikke vil ændre loven på dette punkt.

Regeringen har nu fået et forlig med sine støttepartier. Det betyder, at også fremskridtspartiet nu er kommet med i støtten til regeringen på lige fod med det radikale venstre.

Hr. Dohrmann sagde i går i et radiointerview, at han var glad for, at partiet nu havde fået indflydelse på regeringen, og føjede til, at hvis ikke man havde fået det, ville man ikke stemme for forslaget om at beskære bloktilskuddene.

Hvad har fremskridtspartiet da fået af regeringen for sin støtte? Ja, forhøjelsen af personfradragene for pensionisterne var sikret på forhånd. Socialdemokratiet har den principielle opfattelse, at pensionister, der kun har folkepensionen at leve af, ikke skal betale skat. Det har vi i tidligere år stillet forslag om og stemt for. Det vil vi selvfølgelig også gøre for 1984. Det ved regeringen.

Forhøjelsen af personfradraget i kommuneskattebogen for ikke-pensionister fra de 19.500 kr., som regeringen oprindeligt foreslog, til de 19.900 kr. er ren taktik. Regeringen, indenrigsministeren, anbefalede i sin skrivelse af 9. juni kommunerne at gå ud fra et personfradrag for ikke-pensionister på 20.700 kr. Kommunernes Landsforening skrev den 20. juni i et brev til kommunaludvalget, at man i KL var gået ud fra, at personfradraget for ikke-pensionister ville blive fastsat til 19.900 kr., og henstillede, at regeringen fastholdt de 19.900 kr.

Så sætter regeringen og det radikale venstre af taktiske grunde personfradraget til 19.500 kr. i et oplæg til forhandling med fremskridtspartiet og forhøjer så efter megen teatertorden fra begge sider personfradraget til det, man hele tiden havde regnet med.

Det tredje forligspunkt, den skærpede henstilling til kommunerne om at undgå skatteforhøjelse, er både komisk og dybt alvorlig.

Det er de to sætninger: »Regeringen vil tage initiativ til kompenserende foranstaltninger over for amterne og kommunerne, såfremt henstillingen mod forventning ikke måtte være efterlevet«, jeg tænker på.

Det er komisk, fordi der ikke er en eneste af modtagerne, der kan finde ud af, hvad der trues med. Er det en hel generel straffeforanstaltning, der vil ramme alle, både dem, der retter sig efter henstillingen, og dem, der efter regeringens opfattelse ikke gør det, eller er det en særlig straffefølgning af dem, der nødvendigvis må forhøje skatteprocenterne, f. eks. fordi ministerens forslag om den ændrede byrdefordeling belaster dem meget hårdt oven i den store beskæring af bloktilskuddene?

Men det er især komisk, fordi det er indlysende for enhver, også for fremskridtspartiet og for det radikale venstre, at det er formuleret så bevidst uklart og fuldstændig uforståeligt, for at de to partier kan give landets undrende befolkning hver sin forklaring – en